

РЕШЕНИЕ

№ 941

гр. София, 20.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **10311** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. В. В. от [населено място] чрез адв. Е. срещу решение от 18.07.2013г на СРС по нахд № 947/2012г. Претендира се неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. Е., който поддържа жалбата. Претендира се незаконосъобразност на решение на РС поради допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. На първо място се твърди, че РС не е обсъдил всички събрани по делото доказателства в тяхната цялост. Същият неправилно не кредитирал показанията на св. М. С., които изцяло съвпадали с тези на св. Р. А., дадени като обяснения пред КАТ. На следващо място се твърди, че неправилно РС не е допуснал събиране на доказателства, без да обоснове на какво основание същите са недопустими в процеса. В тази насока адв. Е. твърди, че желаел да му бъде издадено съдебно удостоверение, по силата на което да се снабди с разпечатка от телефонния номер на Д. и със запис на телефонния разговор със 112. Същите били от съществено значение за установяване на обективната истина по спора, тъй като наказателното постановление /НП/ почивало изцяло върху показанията дадени от св. Д. и С.. Прави се извод, че от събраните по делото доказателства не може да се установи по категоричен начин, че св. Д. е била на

преглед, нито каква диагноза ѝ е поставена. И на последно място се сочи, че дори и да има наранявания върху Д., то се твърди, че същите са на коленете на лицето, което означавало, че тя е била с лице към автомобила, който пък от своя страна е паркирал назад при ниска скорост и по-лоша видимост в сравнение с движещата се напред Д.. Въз основа на горното се прави извод за незаконосъобразност на решението на СРС и постановяване на ново, с което да се отмени оспорваното НП като незаконосъобразно. Ответникът по касационната жалба, СДВР ОПП, не се представлява.

СГП чрез прокурор Павлов взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидност и допустимост на обжалваното решение, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Производството пред СРС е образувано по жалба на В. В. В. срещу наказателно постановление №113203/15.12.2011г. на Началник АНД О"ПП"-СДВР, с което са ѝ наложени административни наказания "глоба" в размер на 20 лева на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП и „глоба” в размер на 100 и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП.

Въз основа на събраните в производството доказателства, РС е установил фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция: На 07.11.2011г., в [населено място], около 09:50ч., свид.В. Д. вървяла по [улица]с посока от [улица]към [улица]. Чула, че зад нея се движи кола и се дръпнала настрани, вдясно, където имало свободно място за паркиране на МПС, за да може да премине колата по улицата. Свободното място за паркиране било срещу №4 на [улица]. Автомобилът, който се приближавал откъм [улица]и на когото св.Д. направила път да премине бил „Х.-С." с ДК [рег.номер на МПС] , като се управлявал от жалб.В.. Виждайки свободното място за паркиране, В. спряла автомобила и предприела движение назад с него, за да може да го паркира. Зад автомобила, на мястото за паркиране, към което се насочила В., се намирала св.Д.. При движението назад, автомобилът ударил св.Д.. Тя ударила с връзката ключове, които държала задното стъкло на автомобила, когато залитнала вследствие на удара. Водачът В. ѝ се развикала, че ще строши стъклото на автомобила, а Д. ѝ отвърнала, че автомобилът ще ѝ счупи краката. Автомобилът продължил да дава на заден ход, като отново ударил Д., която залитнала, усещайки силни болки в двете колена. След това Д. се дръпнала настрани, а жалб.В. паркирала

автомобила си, след което слязла от него и без да изпълни задълженията си като участник в ПТП, поела в неизвестна посока заедно с двете жени, които били в автомобила.

След това св.Д. била закарана в УМБАЛСМ „Пирогов“, където била прегледана и било установено, че има контузия на двете колена. На мястото на ПТП били изпратени служители на О"ПП"-СДВР -свидетелите В. С. и О. Н.. Били снети обяснения от присъстващи на мястото очевидци на произшествието. Бил установен и автомобилът, с който било извършено ПТП, който бил паркиран преди това от жалб.В. на [улица]срещу №4. Бил изготвен констативен протокол №К1071/07.11.2011г. Полицейските служители установили пострадалата, от която също снели обяснения. Установили, че е била закарана в Пирогов, където е била прегледана и освободена с диагноза „контузия на двете колена“. Свид.С. съставил докладна записка. Въз основа на докладната записка и останалите събрани по А. писмени материали, след като бил установен водачът на автомобила, който причинил процесното ПТП, на 01.12.2011г., свид.И. съставил акт срещу жалб.В.. Въз основа на акта било издадено и обжалваното наказателно постановление.

Касационната инстанция не приема възражението на касатора за допуснати от РС съществени процесуални нарушения. Изводите за установена фактическа обстановка са след анализ на доказателствения материал по спора. В рамките на административнонаказателното производство се групират две групи свидетели, всяка от които обосновава различни фактически положения по спора. Касационната инстанция приема, че РС е установил фактите като е дал вяра на свидетелските показания около групата на пострадалото лице. И касационната инстанция приема, че същите са последователни и обосновават извод за вина у наказаното лице извършило вменените ѝ нарушения. АССГ не споделя извода на адв. Е., че по делото липсват данни за причинените на пострадалото лице наранявания от страна на В. при паркиране на управлявания от нея лек автомобил. РС е събрал като писмени доказателства по спора копия от страниците на амбулаторните книги на неврохирургичен кабинет и травматологична амбулатория при УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“, като в докладната записка на св. С. се сочи, че се касае за преглед на Д. в Пирогов и диагноза – контузия на двете колена. Според касационната инстанция обаче без значение в случая е факта, касаещ възникналия спор между страните /ако такъв в действителност е реализиран, както и съдържанието на същия/. Дори и да се приеме версията на В., че спорът между страните е около паркоместото, то това по никакъв начин не опровергава показанията на всички свидетели, които твърдят, че В. е паркирала автомобила назад, при което е влязла в съприкосновение с колелата на пострадалото лице – Д., което се е намирало на това паркоместо. В случая, емоционалният анализ на фактите въвежда твърдения за „прегазване“, което не се установява по спора.

Според АССГ в настоящия касационен състав законосъобразно РС е направил извод за реализиране на фактите от значение за определяне на съставомерността на вменените на лицето деяния. В хода на съдебното производство следва да се събират единствено относими доказателствени средства, необходими за доказване на елементите от фактическия състав на нарушението. Отказът на съда да събира доказателства чрез които се доказват факти, които не са от значение за състава на нарушението, не може да се третира като съществено процесуално нарушение.

РС е направил правилна преценка за законосъобразността на съставения АУАН и

издаденото въз основа на него НП.

АССГ споделя изводите на РС, че жалб. В. е осъществила от обективна и субективна страна състава на вмененото ѝ във вина административно нарушение по чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП, тъй като е нарушила правилата за движение назад на управляваното от нея МПС. Съгласно чл.40, ал.2 от ЗДвП по време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности. На посочените в акта и НП дата, време и място, жалбоподателката, като водач на МПС не е спазила разпоредбата на чл.40, ал.2 от ЗДвП, вследствие на което управлението от нея автомобил е реализирал ПТП с намиращата се зад автомобила пешеходка - свид.Д.. Предвиденото в чл.183, ал.2, т.1 от ЗДвП административно наказание „глоба“ е във фиксиран размер от 20 лева, в какъвто размер правилно и законосъобразно е наложен на жалб.В..

Касационната инстанция споделя и изводите на РС относно осъществяване на нарушението по чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП. РС законосъобразно се е позовал в съдебния си акт на разпоредбата на пар. 6, т. 30 от ДРЗДвП, съгласно която „пътнотранспортно произшествие“ е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. Свид.Д. има качеството на участник в ПТП по смисъла на ЗДвП. Съгласно пар.6, т.27 от ДРЗДвП „участник в пътнотранспортно произшествие“ е всеки, който е пострадал при произшествието или с поведението си е допринесъл за настъпването му. АССГ споделя извода на РС, че св.Д. е претърпяла нараняване вследствие на удара от автомобила на жалб.В. - контузия на колената.

По делото не се спори, че на посочените в акта и НП дата, време и място, жалбоподателката е управлявала описаното МПС-во. РС законосъобразно е констатирал, че същата е била участник в ПТП с пешеходката св.Д.. Установено е безспорно също така, че след произшествието, жалб.В. е напуснала мястото, без да изпълни задълженията си като участник в ПТП и конкретно тези, установени в разпоредбата на чл.123, ал.1, т.2, б."а", б."б" и б."в" от ЗДвП. Съгласно посочените разпоредби „Водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора: а) да уведоми компетентната служба на Министерството на вътрешните работи; б) да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на представител на Министерството на вътрешните работи или на следствието; в) до пристигането на представителя по буква "б", съобразно необходимостта, да вземе мерки за безопасността на движението и да окаже помощ на пострадалите, ако това не представлява опасност за него. РС правилно е установил, че като е напуснала ПТП, без да изпълни тези си задължения, жалбоподателката е осъществила състава на вмененото ѝ във вина административно нарушение по чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП във вр. с чл. 123 ал.1 от ЗДвП. Правната квалификация относно точките при задължението на извършителя не е дотолкова съществена, тъй като в конкретната хипотеза извършителят е напуснал мястото на извършване на деянието без да изпълни задължението да сигнализира за пострадало лице и пр., което е състав по т. 2 на ал.1 на чл. 123 от ЗДвП, както правилно е приел и РС.

РС е обсъдил и въпросите касаещи субективната страна на деянията, като изводите му

се споделят от АССГ. Касационната инстанция споделя и изводите относно вида и размера на наложените наказания , които съответстват на посочените такива в относимите правни норми, а като параметри отговарят на тежестта на нарушението и обществената му опасност.

Горното обосновава извод за законосъобразност на обжалваното решение на СРС на всички визирани по-горе основания.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АССГ в настоящия касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 18.07.2013г на СРС по нахд № 947/2012г.
Решението е окончателно.

Председател:

/М.С. /

Членове:

.....

/Вл. Н./

.....

/М. К./